

عنوان مقاله:

بررسی شعر وسبک شعری شاعران از منظر سیره معصومان مخصوصا امام رضا علیه السلام

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی روانشناسی، مشاوره، تعلیم و تربیت (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

حبیب یوسف وند - طلبه سطوح عالی حوزه و کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عرب/ دانشگاه علوم اسلامی رضوی

رضا حق پناه - عضو هیئت علمی دانشگاه علوم اسلامی رضوی

خلاصه مقاله:

بدون شک شعر دیوان عرب در عصر جاهلیت بوده است. با نزول قرآن، بازار پررونق آن از ارزش افتاد و فصاحت و بلاغت قرآن کریم خط بطلانی بر هنر بی محتوای شعر جاهلی کشید، و به برکت قرآن و سنت معصومان علیهم السلام، هنر شعر و شاعری، وارد مرحله جدیدی گردید؛ روایات ایمه علیهم السلام در استحباب مدح و ثنای این بزرگواران گواه این مدعا است. مساله اصلی این پژوهش این است که جایگاه شعر و شاعری در عصر ظهور اسلام با تکیه بر سیره عملی پیامبر(ص) و ایمه علیهم السلام چگونه تبلور نموده است. در این پژوهش با روش کتابخانه ای و بررسی تحلیلی - توصیفی تلاش شده از آیات قرآن و روایات ایمه علیهم السلام و سیره عملی آنان بر اهمیت شعر و شاعران مکتبی برسیم تا آنجا که از یافته های این تحقیق می توان به شعر سرودن ایمه علیهم السلام مانند امیر المومنین، امام سجاد و امام رضا علیهم السلام اشاره نمود. و هرکدام از ایمه دارای شاعران خاصی بوده اند. و نیز به روایت شعر توسط امام رضا علیه السلام و دادن پاداش های فراوان به این شاعران و نیز روایات ایمه در تشویق به مدح و ثنای آنان اشاره کرد و نتیجه این تحقیق را می توان بر تاکید ایمه و سیره عملی آنان بر حمایت از شعر پر مضمون و انسان ساز اشاره نمود که دربردارنده مضامین والای اسلامی می باشد.

کلمات کلیدی:

بررسی فقهی ادبی شعر، سیره معصومین، امام رضا علیه السلام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/843545>

